

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.803 van 18 oktober 2011
in de zaak A. 200.926/XIV-33.292**

In zake: Roeland VAN WALLEGHEM
wonende te 1740 Ternat
Molenstraat 14
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
p/a Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
North Galaxy – Toren B – 26ste verdieping
Koning Albert II-laan 33, bus 15
1030 Brussel
waar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie onbeperkt uitstel van de invordering van de directe belastingen van 6 juni 2011 waarbij het beroep van de verzoeker wordt verworpen en de beslissing van de gewestelijke directeur invordering te Leuven van 18 februari 2011 wordt bekrachtigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Inspecteur Jan De Vleeschouwer, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 26 juni 2009 dient de verzoeker een verzoekschrift tot het bekomen van onbeperkt uitstel van de invordering directe belastingen op grond van de artikelen 413bis tot 413octies van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 in. Het betreffen belastingsschulden voor verschillende aanslagjaren tussen 1991 en 2009.

3.2. Op 27 oktober 2010 brengt de ontvanger van het ontvangkantoor Kortenbergh het volgende negatief advies over verzoekers aanvraag uit:

“Het grootste deel van de aanzienlijke fiscale schuld is ontstaan door nalatigheid van de aanvrager. De ingestelde betwistingen hebben de invordering in de weg gestaan. De geschillendiensten belast met het onderzoek van de grieven hebben geen enkele medewerking van de heer Van Walleghem gekregen. Het onbetwistbaar verschuldigd gedeelte voor de aanslagen waartegen bezwaar werd aangetekend is niet betaald. De aanvraag is onvolledig en de heer Van Walleghem werkt niet mee aan het onderzoek door de collega van Ternat. Er zijn geen hangende betwistingen meer. De goede trouw van de aanvraag kan niet worden vastgesteld. Er wordt voorgesteld € 10.000,00 te betalen en daarna maandelijks €300,00 echter zonder vermelding van een einddatum. Het deel van de fiscale schuld dat zal betaald worden als tegenprestatie voor het gevraagde onbeperkt uitstel kan niet worden bepaald”.

3.3. Op 18 februari 2011 beslist de gewestelijke directeur invordering van directe belastingen Leuven om de gunst van het onbeperkt uitstel van invordering van directe belastingen niet toe te staan. Deze beslissing luidt onder meer als volgt:

“Uw verzoekschrift bevat geen bijzondere informatie aangaande de redenen die zouden geleid hebben tot uw beweerd onvermogen om de schuld in kwestie te betalen.

Het onbeperkt uitstel van de invordering is een bijzondere regeling voor belastingplichtigen te goeder trouw die omwille van tegenslagen niet meer in staat zijn om op een duurzame wijze hun fiscale schulden te betalen. Daarnaast moet het onbeperkt uitstel ook aan die belastingschuldige een "fresh start" bieden die hem/haar in staat stelt opnieuw deel te nemen aan het maatschappelijk verkeer.

Vooreerst dient vermeld dat het merendeel van de aanslagen van ambtswege werd gevestigd bij gebrek aan aangifte. De belaste inkomsten betreffen voornamelijk door u genoten vergoedingen als inmiddels gewezen parlements lid.

U diende tegen bijna alle aanslagen bezwaar in. Bij directoriale beslissing dd. 23/10/2001 en 20/11/2002 werden de bezwaarschriften afgewezen. Vervolgens leidde u een gerechtelijke procedure in door neerlegging van een verzoekschrift op respectievelijk 16/01/2002 en 19/02/2003.

Bij vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel dd. 3/06/2005 werd u in beide zaken volledig in het ongelijk gesteld en tevens veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding aan Federale Overheidsdienst Financiën.

De Rechtbank oordeelde als dusdanig op grond van ondermeer volgende overweging:

“Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat eisers louter dilatoire doeleinden nastreefden zonder ten gronde een duidelijk onderbouwde argumentatie te voeren. Ook thans hebben zij niet geconcludeerd, noch de gerechtsbrieven afgehaald.

Deze verwerpelijke houding. getuigt niet enkel van een schrijnend gebrek aan respect voor de administratieve diensten en instellingen van dit land, doch bovendien heeft de manifeste kwade trouw van eisers vanwege de administratie een nutteloze en buitenproportionele inzet van middelen gevergd. Zeker vanwege de titularis van een parlementair mandaat mag wat meer burgerzin worden verwacht.

...

U diende een voorziening in beroep in tegen dit vonnis bij het Hof van Beroep te Brussel doch het Hof oordeelde bij arrest dd. 12/11/2008 dat het hoger beroep ongegrond is.

Ik stel echter vast dat er niet alleen bij de betwisting van de aanslagen sprake was van gebrek aan medewerking en kwade trouw doch ook in het kader van de behandeling van kwestieus verzoek om onbeperkt uitstel van invordering.

Immers, zowel voor als tijdens het onderzoek naar de gegrondheid van uw verzoek dient u volstreekte medewerking te verlenen en volledige transparantie te bieden van uw vermogenssituatie. Daarnaast impliceert de vereiste van goede trouw ook dat u zich op geen enkele wijze schuldig mag gemaakt hebben/maken aan het bewerken van uw onvermogen.

Uit een aantal vaststellingen blijkt dat het vereiste van goede trouw in uw hoofde niet vervuld is.

Omdat de door u ingevulde vragenlijst onvolledig is en u uw aanvraag niet stoffeerde met bewijsstukken werd u door het ontvangkantoor Ternat meermaals verzocht om alsnog bijkomende inlichtingen bij te brengen. U gaf echter geen enkel gevolg aan deze brieven en ook niet aan de vraag om u persoonlijk aan te melden bij het ontvangkantoor om mondeling meer toelichting te geven.

Bovendien blijkt uit de door mijn dienst verzamelde inlichtingen conform toepassing van artikel 319bis en 413quater WIB92 dat u, in tegenstelling tot wat u beweert, wel degelijk titularis bent van een bankrekening, meer bepaald bij ING Bank.

Dit neemt niet weg dat u toch verkiest om uw inkomsten, waaronder uw uitkering, door het ACLVB te laten storten op een rekening waarvan mevrouw titularis is bij BNP Paribas Fortis. Zij is verder ook titularis van een spaarrekening bij dezelfde bank en van een zicht- en spaarrekening bij Argenta Spaarbank. Deze laatste vertoonde op 18/11/2010 bovendien een creditsaldo van 6100,00 €.

Door zulke handelswijze ontstaat terecht het vermoeden dat u uw inkomen tracht te onttrekken aan de greep van uw schuldeisers, waaronder de fiscus.

Daarnaast kan tevens gesteld worden dat huidig verzoekschrift enkel en alleen werd ingediend om de invordering van de kwestieuze aanslagen te belemmeren, nadat hun definitief karakter door het Hof van Beroep te Brussel werd bevestigd.

Gezien het voorgaande kan niet anders dan besloten worden dat de voorwaarden van artikel 413 bis WIB92 niet vervuld zijn zodat er geen gunstig gevolg gegeven wordt aan uw verzoek. "

Overeenkomstig artikel 314quinquies, § 2 WIB 92 kan er tegen deze beslissing schriftelijk beroep aangetekend worden, binnen de maand na onderhavige

kennisgeving, bij de Beroepscommissie onbeperkt uitstel van de invordering van directe belastingen North Galaxy, Koning Albert-II laan 33. bus 44, 1030 Brussel.

(...)"

3.4. Op 15 maart 2011 dient de verzoeker tegen de voormelde beslissing een administratief beroep in bij de beroepscommissie onbeperkt uitstel van de invordering van directe belastingen (hierna: de beroepscommissie).

3.5. Op 13 mei 2011 wordt de verzoeker uitgenodigd voor de zitting van de beroepscommissie van 6 juni 2011.

3.6. Op 6 juni 2011 verwerpt de beroepscommissie het administratief beroep van de verzoeker en bekrachtigt zij de beslissing van de gewestelijke directeur:

“(…)

Overwegende dat overeenkomstig artikel 413bis, § 2, WIB 92, een verzoek tot onbeperkt uitstel van de invordering enkel ontvankelijk is voor zover

o de verzoeker, die niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, zich in een toestand bevindt waarin hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen;

o de belastingplichtige geen beslissing tot onbeperkt uitstel van de invordering heeft verkregen binnen de vijf jaar voorafgaand aan het verzoek,.

Overwegende dat het onbeperkt uitstel van de invordering een bijzondere regeling is voor belastingplichtigen te goeder trouw die omwille van tegenslagen, niet meer in staat zijn om op een duurzame wijze, hun fiscale schulden te betalen;

Overwegende dat het onbeperkt uitstel van de invordering van directe belastingen tegelijk ook de belastingschuldige, die ongelukkig en te goeder trouw is, een fresh start moet bieden, die hem in staat moet stellen opnieuw deel te nemen aan het maatschappelijk leven (Kamer, 2004-2005, Memorie van Toelichting, doc. 51 1437/001 - 1438/001, P. 205 en 206);

Overwegende dat een gebrek aan goeder trouw, vereist voor het verlenen van de gunst van het onbeperkt uitstel, in hoofde van verzoeker moet vastgesteld worden;

Overwegende dat dit gebrek aan goeder trouw duidelijk blijkt uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg (33ste kamer) te Brussel d.d. 03 juni 2005, en waarvan de nuttige passage is overgenomen in de bestreden directoriale beslissing;

Overwegende dat de overwegingen van de Gewestelijk directeur in de bestreden beslissing pertinent zijn.

OM DEZE REDENEN,

HEEFT DE BEROEPSCOMMISSIE ONBEPERKT UITSTEL VAN DE INVORDERING VAN DIRECTE BELASTINGEN IN HAAR ZITTING VAN 06 JUNI 2011 BESLOTEN:

Het beroep te verwerpen en de beslissing van de Gewestelijk directeur Invordering te Leuven d.d. 18 februari 2011, referte 33/03/09/05506, te bekrachtigen.

(...);”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. In een eerste middel roept de verzoeker de schending in van de opgelegde termijnen en van de redelijke termijn.

Hij voert aan dat de gewestelijke directeur zijn beslissing moet meedelen binnen zes maanden na de ontvangst van een verzoek om onbeperkt uitstel van de invordering en dat 19 maanden voor het opvragen van eventuele bijkomende stavingstukken onredelijk is, temeer omdat alles gekend was. De verzoeker betoogt voorts dat hij niet over onroerende goederen beschikt en dat de bankverrichtingen zeer bescheiden zijn. Bovendien werd de rekening van zijn echtgenote opgevraagd, met wie hij gehuwd is onder het stelsel van “zuivere en eenvoudige scheiding van goederen”. De administratie is in het bezit van een kopie van de notariële akte van scheiding van goederen. Ook de beroepscommissie heeft volgens de verzoeker de redelijke termijn overschreden. Hij vraagt zich af waarom er termijnen worden vastgelegd die niet moeten worden gerespecteerd. Dit geeft de administratie volgens hem altijd voordeel in het behandelen van dossiers.

Beoordeling

4.2. Artikel 413quinquies van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 regelt onder meer de termijnen om uitspraak te doen over een verzoek houdende het onbeperkt uitstel van de invordering van de directe belastingen en luidt als volgt:

“§ 1. De directeur der belastingen doet uitspraak bij gemotiveerde beslissing binnen de zes maanden na de ontvangst van het verzoek.

Zijn beslissing wordt ter kennis gebracht van de verzoeker bij ter post aangetekende brief.

§ 2. Ze kan, binnen de maand van de kennisgeving, het voorwerp uitmaken van een beroep bij een commissie samengesteld uit ten minste twee en ten hoogste vier

directeurs der belastingen aangewezen door de minister die de Financiën onder zijn bevoegdheden heeft, onder het voorzitterschap van de ambtenaar die de leiding heeft over de diensten belast met de invordering van de inkomstenbelastingen, of zijn afgevaardigde.

Er wordt een ontvangstbewijs van uitgereikt aan de eiser met vermelding van de datum van ontvangst van het beroep.

De commissie doet uitspraak bij gemotiveerde beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep.

De beslissing van de commissie is niet vatbaar voor beroep. Ze wordt ter kennis gebracht van de eiser per aangetekende brief.”.

De overschrijding van de in de voormelde bepaling vermelde termijnen om uitspraak te doen over het verzoek of het beroep van de eiser, wordt zonder gevolg gelaten. Het betreft derhalve termijnen van orde waarvan de overschrijding niet de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg heeft.

4.3. Wanneer geen wettelijke of reglementaire bepaling een termijn voor het nemen van een beslissing oplegt, moet een redelijke termijn in acht genomen worden.

Zelfs indien zou aangenomen worden dat te dezen de redelijke termijn overschreden werd, zou moeten vastgesteld worden dat de verzoeker er zonder belang bij is om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over verzoekers aanvraag zal noodzakelijkerwijze van een nóg latere datum zijn. Mocht dus de aangevochten beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is, zou dat a fortiori gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet genomen worden. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak over verzoekers aanvraag kan worden gedaan.

Volledigheidshalve is op te merken dat de overschrijding van de redelijke termijn voor de verzoeker geen recht op het verkrijgen van een onbeperkt uitstel van de invordering van de directe belastingen doet ontstaan.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. In een tweede middel roept de verzoeker belangenvermenging in.

Hij voert aan dat de gewestelijke directeur uit Leuven, die het verzoekschrift behandelde en afwees, eveneens in de beroepscommissie zetelt, waardoor hij in zijn belangen is geschaad.

Beoordeling

5.2. De door de verzoeker ingeroepen “belangenvermenging” kan als een schending van het onpartijdigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur worden begrepen.

De bewering van de verzoeker dat de gewestelijke directeur invordering te Leuven, B. VERSTRAETEN, die op 18 februari 2011 de beslissing houdende de afwijzing van het onbeperkt uitstel van de invordering van directe belastingen heeft genomen, deel uitmaakte van de beroepscommissie, mist feitelijke grondslag.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De Raad van State verworpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 oktober 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

Stephan De Taeye